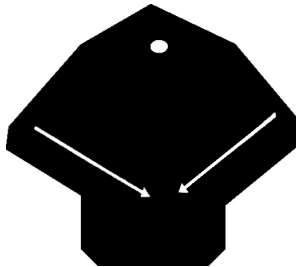

M.P.O. BOOKS

DE
BLOEDZUIGER

MISDAADROMAN

E-Pulp Publishers

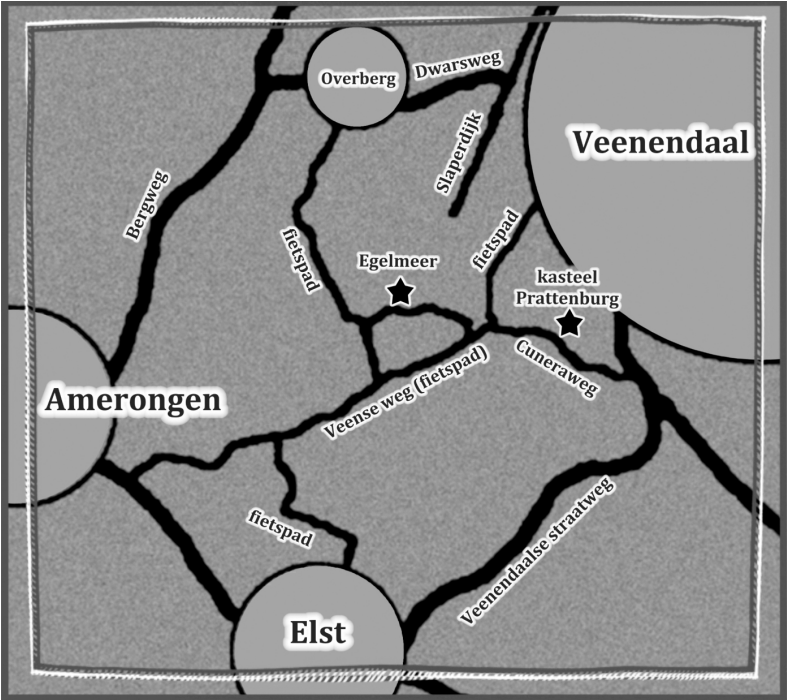
Van dezelfde auteur

Bij verstek veroordeeld
De bloedzuiger
Gedragen haat
De blikvanger
De laatste kans
Dodelijke hobby
De dood van Callista de Vries
Een afgesloten huis
Cruise control

Schrijven is... Een afgesloten huis

De bloedzuiger is een uitgave van
uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2005, 2017 M.P.O. Books & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: M.P.O. Books
ISBN: 978-94-92715-01-2 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-07-4 (e-book)
NUR 332

www.e-pulp.nl

Situatieschets

Proloog

Moord vindt overal plaats. In de grote steden vanzelfsprekend. Op een dinsdag in april werd een oude alleenstaande vrouw in haar woning aan de Cornelis Aarnoutsstraat in Amsterdam-Zuidoost door drie gemaskerde mannen overrompeld. De drie – vermoedelijk van Marokkaanse afkomst – doorzochten haar huis op zoek naar kostbaarheden, terwijl zij onder bedreiging van een stiletto in een hoek werd gedreven. De leider van het drietal vond in een bijoudoosje op het dressoir de gouden ring. Een erfstuk. Het was haar enige aandenken aan haar grootmoeder van moeders zijde.

Dit werd haar te gortig. Moest zij zich laten koeioneren door een stel buitenlandse jongens? Terwijl zij zich verzette, voelde zij ineens een scherpe pijn in haar buik. Haar bedreiger had de stiletto diep in haar gedreven en teruggetrokken. Bloed gutste uit de wond. Weerloos zakte de vrouw in een warme plas bloed ineen.

Vijf dagen later werd er een lijk, verpakt in zwart vijverfolie, uit de haven van Rotterdam opgevist. Een ernstig verminkt lijk, want de dader van deze moord had het gezicht aan reepjes gesneden om identificatie te bemoeilijken. Volgens de politie was het een typisch geval van een criminele afrekening. Het slachtoffer bleek een Joegoslaaf met een

uiterst slechte reputatie, wiens dood door de nabestaanden stilzwijgend werd toegejuicht.

Moord vindt ook plaats op al die plekken die niet onmiddellijk met geweld en criminaliteit geassocieerd worden. Het platteland bijvoorbeeld. Terwijl vroeger de hardere misdaad voornamelijk beperkt bleef tot de grote steden, heeft, met de grotere mobiliteit van de mens, ook het probleem zich als een olievlek naar andere delen van het land verspreid. Immers, een moordenaar kan de ene dag in Amsterdam toeslaan, om twaalf uur, en twee uur later in het zuiden van het land. De andere dag slaat hij zijn slag in een Gronings dorp. Moordenaars reizen en kunnen verhuizen, net als alle andere mensen. Daarom is moord nergens buiten de deur te houden. Desondanks is het in de dunbevolkte gebieden van het land nog geen gemeengoed en daarom des te schokkender voor de plaatselijke bevolking. Zoals de moord op een gezin in het Zeeuwse Heinkenszand.

Het was een gezin dat voor de buitenwereld een doorsneefamilie leek te zijn, tot de vader in de nacht van 24 op 25 september zijn hakbijl nam en het leven van zijn vrouw en twee kinderen ontnam, waarna hij de hand aan zichzelf sloeg. De praatjes kwamen daarna op gang. De vrouw zou haar man met een ander bedrogen hebben. De kinderen waren lastig, ze konden je het bloed onder de nagels vandaan halen. De daad was gepleegd uit wanhoop. De vader was bang geweest om zijn kinderen, van wie hij zielsveel hield, kwijt te raken. Anderen beweerden daarentegen dat de man een dronkaard was, dat hij geestelijk labiel zou zijn geweest.

Maar moord vindt ook plaats in de bossen tussen Veenendaal en Amerongen, in het hart van politiedistrict Heuvelrug. Daar, in die eindeloze productiebossen die doorklieft worden door een fijn maaswerk van wandel- en fietspaden, werd op een avond in februari het stoffelijke overschot van een meisje aangetroffen.

Wie had zich aan haar vergrepen?

Dinsdag 19 februari

1.

Het felgekleurde plastic van het zakje ritselde zenuwachtig in de handen van districtschef Griesink voordat hij enkele van de borrelnootjes eruit schudde en over zijn dikke onderlip in de mond deponeerde. Met korte, krachtige bewegingen en luid geknars begonnen zijn kaken te malen. Zijn onderkin trilde onafgebroken bij de inspanning terwijl zijn ogen gefixeerd waren op de rook die opsteeg van de sigaar op de asbak op zijn bureau.

Aan de andere kant van dat bureau keek Bram Petersen zijn meerdere belangstellend aan. Als chef van de rechercheafdeling van politiedistrict Heuvelrug had hij geluisterd naar het verhaal dat Griesink tot nu toe had afgestoken. Hij had de spanning en de overduidelijke aarzeling opgemerkt waarmee de boodschap was gekomen. Maar de boodschap verklaarde de weifelende houding van de districtschef niet. Ze was op zichzelf niet opzienbarend waardoor Petersen wist dat er meer achter zat dan de ander beweerde. Geduldig wachtte hij op wat er nog moest komen en waarvoor de ander nu moed verzamelde. Het had te maken met de komst van een nieuwe medewerker.

Na het vertrek van een van de collega's, die overgestapt was naar een andere functie, was er een vacature op de rechercheafdeling ontstaan. Theo Griesink had naar een geschikte

opvolger gezocht, maar die zoektocht was lange tijd zonder resultaat gebleven. Er was een bureau vrijgekomen in het kantoorje waarin Natasja Schuurman zat en die werkplek moest benut worden. Zojuist had Griesink de komst van haar nieuwe collega aangekondigd.

‘Morgen om één uur komt hij enkele uren langs om kennis te maken’, had hij verteld, waarna hij ongeduldig aan de sigaar had getrokken.

Eindelijk was dus de vacature vervuld en daarom had Petersen enthousiasme verwacht, waar hij terughoudendheid aantrof. De nieuweling heette John van Keeken en kwam uit Zeeland. Voorheen had hij gezeten bij district Oosterscheldebekken, dat zetelde in Borssele. Daar had hij overplaatsing aangevraagd en zo was hij in Veenendaal terechtgekomen om district Heuvelrug te versterken. Griesink vertelde dat Van Keeken achtentwintig jaar oud was en dat hij een aantal jaren met succes in het korps van Zeeland had meegedraaid. Niets leek een vruchtbare samenwerking in de weg te staan. Eindelijk kwam de recherche van district Heuvelrug weer op volle sterkte.

Van Keeken had zich al een paar weken geleden in Veenendaal gevestigd, nadat er voor hem een geschikte woning was gevonden. Hij begon zich te settelen. Griesink had hem opgezocht in zijn flat. De nieuwkomer, zo had hij Petersen zojuist verteld, had een vriendelijke indruk op hem gemaakt.

Maar waarom was er dan die aarzeling?

Nadat hij de pulp doorgeslikt had, greep de districtschef naar zijn sigaar en inhaleerde de rook met een verbeterd gezicht. Hij ademde uit. De toch al benauwde atmosfeer in het kantoorje werd er niet beter op. Daarna keek hij naar rechercheur Petersen die hem onafgebroken had aangekeken.

‘Er is meer wat je moet weten, Bram’, gaf hij toe.

‘Dat begreep ik al. Is hij vrijwillig overgeplaatst?’

De districtschef schudde haastig zijn hoofd waarbij de onderkin als een dikke flap heen en weer bewoog. Hij legde de sigaar terug. Met een zucht steunde hij op het bureaublad dat wel onder zijn enorme gewicht kraakte, maar nooit bezweek.

‘Ik had het je al veel eerder moeten vertellen. Maar ik zag er

tegenop. Ik wist ook niet hoe ik het je moest mededelen. De verantwoordelijkheid die op mijn schouders rust...'

Bram Petersen viel hem in de rede.

'Waarom werd hij overgeplaatst?'

'Hij heeft een berisping gehad.'

'Daarvoor word je niet overgeplaatst. Wat was de reden?'

Weer zag Petersen de aarzeling.

'Hij heeft zich herhaaldelijk handtastelijk gedragen tegenover vrouwelijke collega's.'

'Voor alle duidelijkheid,' sprak Petersen met een scherpe blik op zijn meerdere, 'hij heeft een of meer vrouwelijke collega's lastiggevallen, aangerand?'

De districtschef knikte kort. Hij zonk wat weg in zijn stoel. Rechercheur Petersen vroeg zich af wat er door Theo Griesink heen ging, of er nog meer informatie was die de ander voor hem achterhield, feiten die te schokkend waren om mede te delen.

'Waarom is hij dan niet ontslagen?'

'Dat lag lastig. Hij is een neefje van John ten Bruggencate, de districtschef in Borssele. Ontslag zou tot negatieve publiciteit leiden. John van Keeken is naar zijn oom vernoemd.'

'En jij besluit zo'n persoon met Natasja op één kamer te plaatsen', zei hij. 'Dit is ongelofelijk. Dit is de kat op het spek binden!'

'Ik weet het', verzuchtte Griesink met neergeslagen blik.

'Dit is wachten op problemen.'

'Ik denk dat Natasja hem heel goed de baas kan. Ze is ook hoger in rang dan hij.'

'Maar dan hoeft je hem niet met haar in één ruimte te plaatsen. Je kunt hem op dezelfde kamer plaatsen als Steven Bosma.'

De districtschef schudde zijn hoofd.

'Er is een werkplek in haar kamer vrijgekomen. Dat hij daar komt te zitten, is een tijdelijke maatregel tot het nieuwe districts bureau opgeleverd wordt.' Hij maakte met beide armen een wijds gebaar alsof hij het al voor zich zag. 'Er komen dan grotere werkruimten waar zes of meer werkplekken zullen zijn. We moeten af van die benauwde kantoortjes waar jullie nu met

z'n tweeën zitten. Open ruimte, veel glas, openheid.'

Dat moet hij nodig zeggen, dacht Petersen. De atmosfeer in dit kantoortje was zo dik dat je haar in plakjes kon snijden. Het vertrek werd te weinig gelucht en de verwarming stond hier op z'n hardst te loeien. Willekeurig welk jaargetijde was de hitte hier ondraaglijk.

'Maar zelfs dan hoeft je hem niet op de kamer van Natasja te plaatsen.'

'Goed, daar heb je gelijk in, Bram. Maar ik wil hem op de proef stellen. Ik heb hem gisteren gesproken en daarbij duidelijk gemaakt dat als hij één keer in opspraak komt omdat hij een collega heeft lastiggevallen, hij eruit ligt. Ik denk dat die boodschap glashelder is overgekomen. Blijft hij desondanks toch lastig, dan wordt er zonder pardon een ontslagprocedure in gang gezet.'

'Ik zal niet accepteren dat hij collega's lastigvalt', verzekerde Bram Petersen hem. Hij was er niet gerust op.

Er verstreek een tiental seconden in gespannen stilte waarna de districtschef op zijn horloge keek. Het was bijna vijf uur.

'Ik ga zo naar huis. Nogmaals, morgen na de lunch komt Van Keeken. Ik zal hem hier ontvangen en ik wil dat je erbij bent, Bram. Zodra je hem aan de collega's hebt voorgesteld, zal hij vanaf overmorgen, donderdag, volledig meedraaien. Ik wil dat je hem dan hier op het bureau houdt, zodat we hem kunnen monitoren. Hij mag onder geen beding op pad gestuurd worden, want dan er is er geen zicht op wat er gebeurt.'

'Weet Natasja hier al van?'

Weer aarzelde Griesink. De ontwijkende blik was veelzeggend.

'Je wilt dus dat ik dat doe.'

'Is ze al naar huis?'

Bram Petersen knikte.

'Vertel het haar dan morgen', sprak de districtschef, die opstond. Hij keek naar de sigaar op het randje van de asbak. Opnieuw nam hij hem tussen zijn borsten van vingers. 'Maar geen woord over de reden van overplaatsing, Bram. Ik wil dat Van Keeken hier met een schone lei begint. Dat heb ik hem beloofd!'

2.

Voordat hij daadwerkelijk zijn kantoortje verliet, zakte Theo Griesink in zijn bureaustoel achterover. Zenuwachtig nam hij een trekje van het stompje sigaar. De reactie van de Veenendaalse recherchechef was heftiger geweest dan hij had ingeschat. Maar hij kon die woede begrijpen want het zat hem ook niet lekker. Meer dan ooit begon hij eraan te twifelen of hij er goed aan deed John van Keeken naar Veenendaal gehaald te hebben.

Hij zag het verweerde gezicht van Bram Petersen in gedachten voor zich. De harde blik in die staalgrijze ogen ontging bijna niets. Dat gevoel gaf de rechercheur hem in elk geval. Griesink wist zeker dat de ander precies wist wat er in hem omging. Jaren van ervaring met lichaamstaal van getuigen en verdachten hadden hierin geresulteerd. Dat bijna kale hoofd van hem bleef onder alle omstandigheden koel. Griesink kon hem niets op de mouw spelden en daarom had hij zich genoodzaakt gevoeld meer te vertellen dan hij had gewild.

Maar dat was nog niet de helft van het verhaal.